

længere staae i Forbindelse med de Formaal, med hvilke de oprindelig stod i Forbindelse, og at de desuden oppebære enkelte mindre Indtagter, som udredes af Statskassen, men som ikke nu ere Bederlag for virkelig Tjeneste; adskillige af disse Embedsmænd vilde lide et Skaar i deres meget tarvelige Indtagter, hvis man overalt inddrog denne Indtagt. Dette staaer i Forbindelse med et andet og vigtigt Spørgsmaal, som er fremkommet ved Bemærkninger i Udvalgets Betænkning under Nr. 4 og Nr. 6, hvor den Tanke er fremkommen, at Ministeriet skulde sørge for, at nogle Tilflugt af Statskassen til Geistlige i Hovedstaden for Fremtiden skulde ophøre. Der er der paaberaabt en almindelig Regel, som jeg dog maa bemærke ikke kan udtales som en Regel, der har gjaldet eller gjalder uden Undtagelse, eller som har fuldkommen Gyldighed; der er nemlig sagt, at de Geistlige lønnes af deres Menigheder. For det Første maa jeg nu bemærke, at det allerede i Grundloven er udtalt, at Staten understøtter Kirken, og det er vel allerede der ved antaget, at noget af Det, som Geistligheden nu oppebærer, ikke kommer til den blot fra Menigheden, men at den ogsaa har en directe Statsunderstøttelse, og, naar der bliver Tale om, hvilket jo har været foreslaaet, at sætte de geistlige Embedsmænd paa fast Gage, saa vilde vel det mindste Udskillige, som ellers have været enige i denne Indstilling, erklære, at denne Gage bør udredes af Statskassen, og at den ikke staaer i et ligefremt Forhold til hvad Statskassen igjen til dette specielle Niemed oppebærer af Menigheden. Men dertil kommer endnu, at der er en stor Mængde Tilflugt, som Staten paa forskjellige Steder giver til enkelte Præsteembeder, udenfor hvad Menigheden yder, i Erkjendelse af, at det, som Menigheden yder, og som efter forskellige Hensyn ikke godt kan forøges, ikke er tilstrækkeligt; foruden de Pengebeløb, som findes opførte i Finantsloven, og som ikke ere mange, er der en anden Art af saadanne Tilflugt, som ikke komme fra vedkommende Menigheder, og som ikke ere saa: det er de til endeel Sognefald henlagte Kongetiender, som af Hensyn til Kaldenes Ringhed ere tillagte Sognefaldene, og det ikke altid af det samme Sogn, men

ofte fra andre Sogne, altsaa som et directe Tilflugt paa Grund af, at man ansaae vedkommende Menighed for at vilde blive for byrdet ved at skulle udrede hvad der findes fornødent til de kirkelige Niemed i denne Menighed. Det Samme vilde tildeels kunne lade sig oplyse ved enkelte Præsteembeder i Kjøbenhavn, at de ikke lønnes alene af Menigheden, men at der er stiftelsesmæssige Indtagter henlagte dertil. Hvad nu de 2 Poster angaaer, som her ere omtalte, nemlig Udgifter til geistlige Embedsmænd og til Kirkebetjente overhovedet ved Slotskirken, og til de restderende Capellaner ved Trinitatis Kirke, saa maa jeg, hvad Slotskirken angaaer, gøre opmærksom paa, at baade jeg selv og det Udvalg, som behandlede den forrige Finantslov, har været i nogen Misforståelse angaaende Forholdene ved denne Menighed, idet vi gif ud fra, at navnlig denne Menighed ikke udreder et Bidrag, som her i Kjøbenhavn er det væsentligste til Kirkebetjenternes Underhold, nemlig de saakaldte Præstepenge, idet der virkelig er et almindeligt Reskript, som fritager Slotsmenigheden for at udrede disse Præstepenge, og de opkræves ikke med de øvrige Præstepenge, men det har viist sig, at der iøvrigt af Slotsmenigheden, ifølge en særlig Foranstaltning, nemlig den kongelige Resolution af 28de September 1816, ad anden Vel opkræves Præstepenge, ligesaa fuldt som af de øvrige Kjøbenhavnske Menigheder, og at disse Præstepenge efter et bestemt Forhold fordeles imellem de Geistlige og de øvrige Kirkebetjente, ligesom det ogsaa, naar man iøvrigt vil efterregne, vil findes, at hvad der er opført paa Finantsloven ikke paa nogen Maade kan være tilstrækkeligt til, selv Offer og Accidenter medregnet, at udrede Lønnen til denne Menigheds Geistlige. Da nu denne Menighed iøvrigt ikke er saa talrig, eller af den økonomiske Bestaaelse, at den kan bebyrdes mere, og da Guds-tjenesten i Slotskirken er af særdeles Vigtighed for Kjøbenhavns Indvaanere, da man der har Leilighed til ogsaa at forøge den geistlige Virksomhed ved Prædikanter, som ikke staae i directe Forhold til Menigheden som Sjælesørgere, saa troer jeg, at der er Grund til, at Staten vedbliver at yde et Tilflugt dertil, og jeg maa